

Патријарх Порфирије: Молимо се да наша срца буду увек отворена, али молимо се и да Господ отвори срца наших комшија Албанаца

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије служио је 6. јануара 2024. године, на Бадњи дан, свету архијерејску Литургију у манастиру Грачаници и том приликом поручио:

– У име Оца и Сина и Светог Духа. Браћо и сестре, ево великог дана, ево велике радости, ево пуноће времена, ево дара којем се радује сва творевина, и небо, и земља, и птице, и биљке, и цвеће, и звери! Све се радује, јер ево нас дан пред Рођење Сина Божјег, пред Рођење Христово, пред долазак Бога међу нас и у нас! Зато је, браћо и сестре, вишеструка радост читаве васељене и нас овде сабраних по промислу Божјем у светој Грачаници. Сабрало смо се у Духу Светом, сабрали смо се у једној вери, у истој нади у љубави, у љубави

читавим својим бићем пред Богом, у љубави и умом, и срцем, и мишљу у односу на Бога и у љубави читавим својим бићем у односу на ближњег свог.

Знамо ко је наш Бог, Отац и Син и Дух Свети, а знамо и ко су наши ближњи. Они нису апстрактни, него конкретни људи. То су најпре они који су непосредно поред нас, за мужа његова жена, за жену њен муж, за родитеље деца, за децу родитељи, за брата сестра, за сестру брат. Онда када испунимо и трудимо се да испуњавамо смисао нашег постојања – а то је љубав која низводи Бога међу нас, то је љубав која чини оца, мајку, брата и сестру једно са мном – када се практично и конкретно трудимо да љубављу постајемо једно са онима који су наши најнепосреднији ближњи, тада ми постајемо способни да разумемо истину Божју, истину Јеванђеља, да смо позвани да сваког човека, као икону Божју, видимо као свог ближњега.

И ево, браћо и сестре, ако икада можемо да разумемо ту истину и ту поруку као начин нашег постојања онда то можемо и морамо на дан Рођења Богомладенца Христа, на Божић, јер тада Бог савлађује највећу могућу раздајину која постоји између нествореног и створеног, између невидљивог и видљивог, између Творца и твари. Бог постаје један од нас, постаје човек, постајући у свој својој пуноћи оно што је одувек био, али постајући и оно што је створио, и тиме постаје смисао нашег живота. До Њега постојали су само чежња, глад и трагање за смислом, а пролазност – као бесмисао, и смрт – као бесмисао, били су препрека за испуњавање читавог бића радошћу, смислом и лепотом живота.

Све што је човек створио, све на чему је остављао свој траг и печат, све је имало почетак и крај, али и човек сам по себи. Међутим, Бог постајући један од нас показује да има смисла не само бити и постојати, него да има смисла живети, да има смисла трудити се, да има смисла даровати себе другом, распињати се за другог, жртвовати се, да има смисла живети у подвигу, јер све су то стазе и речице које се уливају у једну стазу и у једну велику реку која се зове Царство Божје, која се зове Вечност.

Зато је догађај Рођења Христовог, браћо и сестре, најважнији догађај у историји људског рода и није чудо што се онда све броји пре Његовог Рођења и после Његовог Рођења. Својим доласком у свет Он је показао смирење као најважнију одлику и особину онога који хоће да живи у хармонији и у складу са собом, са другима и са читавом творевином. Он није дошао уз трубе, уз фанфаре и уз звук звона, него је дошао смирено и скромно у Пећину. Родио се у јаслама, ту је лажао и ту га је Мајка повила. Дошао је тихо и смирено. Штавише, вест о томе да је дошао Цар славе, да се родио Бог међу нама, у

силама овог света произвела је гнев и најсташније крвопролиће одојчади и деце, а то је као неки усуд који нас и данас прати. Ево, Бог је донео мир, помирио нас са собом и отоврио нам могућност да се и ми помиримо у себи, са собом и са ближњима својим, да се миримо увек са њима и, понављам још једном, са читавом творевином која је створена да буде рај. Пећина витлејемска је извор мира и пуноћа мира.

Ако је полазна тачка за стицање мира мржња, ако сејете мржњу а хоћете да уберете плод мира, ви сте заправо преварили сами себе. Не може немир бити семе из којег ниче мир. Наш православни српски народ има што нема ниједан други народ, а то је поздрав који једни другима упућујемо на дан Божића: Мир Божји, Христос се роди! У тој речи открива се наше опредељење. Ми показујемо да смо Христови, да смо народ мира, али у правом смислу те речи. Зато знамо да не можемо желети мир само за себе и да не можемо имати мир за себе ако желимо немир и одсуство мира другима, нашим комшијама, али исто тако и они треба да знају да ако хоће мир за себе не могу га задобити и стећи уколико желе немир нама. Ми стога и данас, стојећи пред Пећином витлејемском у којој се родио Христос и своје срце претварајући у Пећину витлејемску – отварајући срце да се у њега усели Христос, Господ мира – ми се молимо да добро и мир имамо у себи и са својима, али исто тако се молимо и за мир свих народа и свих људи, и албанског народа, јер знамо да нас је Бог упутио једне на друге, да нас је позвао на лепоту и радост живота, да нас је позвао на мир у којем се скрива и љубав, да нас је позвао да разумемо да смо потребни једни другима.

Некада би домаћин у дан Божића излазио на улицу, на раскрсницу, клањао се на све четири стране света говорећи: Мир Божји, Христос се роди! Мирио се са сваким и претварао своју душу и своје срце у Пећину витлејемску, у Пећину у коју је могао свако да стане и да осећа лепоту и топлину тог срца. Молимо се да наша срца буду таква увек, али молимо се исто тако да Господ отвори срца наших комшија и суграђана овде на Косову и Метохији, Албанаца, да и они разумеју ту истину, јер срце је створено да буде топло и нежно, а не хладно и грубо. Оно је створено са мноштво улаза, али без иједног излаза да нико не треба и не може да изађе.

Свети владика Николај је некилко стихова испевао пта је то Божић, а те стихове говорим на Бадњи дан молећи се њему и свим светим Србима за мир, добро и радост свих људи. Чујмо шта вели Свети владика Николај:

Иде Божић, иду дани свети,
да се богат сиромаша сети,

да обиђе здрав болеснога,
да весео теши жалоснога,
да се сретник са несретником дружи,
обраћеном да се рука пружи,
завађени сви да се помире
и да љубав Божју светом шире,
да достојни чекамо Христа
и Његови будемо доиста.

Дакле, завађени сви да се помире! То је молитва Светог владике Николаја. Да се помиримо, браћо и сестре, у себи. А како? Тако што ћемо се трудити да живимо јеванђељски и да држимо заповести Божје. Тада се ми миримо у себи и са собом, али на тај начин истовремено, паралелно са тим, миримо се и са Богом, а кад се измиримо са собом и са Богом непосредни органски плод и резултат јесте да се миримо и једни са другоима између себе, али и са другима који су другачији. Само тако, браћо и сестре, говори владика Николај, можемо достојно дочекати Христа и можемо Његови бити заиста. Нека Господ све благослови!

Његовој Светости Патријарху саслуживали су преосвећена господа епископи рашко-призренски Теодосије и хвостански Алексеј, архимандрит Данило и јеромонах Никон уз молитвено учешће монаштва и благочестовог верног народа.

